

במישורים שונים. התקריות היו סיכסוך מקומי מצער. ההתקפה היתה פעולה ממלכית-תית'צבאית יזומה, התקפה של מדינה על מדינה.

«פעולת התגמול» היא המצאה ישראלית מובהקת, שמקורה בתקופה הטרנס-מדינית, כאשר כיתות ההגנה פשטו על כפרים ערביים כתגמול על מעשה-רצח. מזה שני דורות לפחות אין שיטה זו נהוגה בין מדינות. שום מוסד בינלאומי אינו יכול להכיר בה, מבלי לחולל שינוי עצום לרעה ביחסים בין המעצמות.

במקרה נוקיב רואים המדינאים הזרים את הפעולה בעין וועמת במיוחד, כי יש ראל לא נקטה שום שיטה בינלאומית מקור בלת כדי להתלונן על «ההתגרות הסורית». היא לא ביקשה לכנס את מועצת-הבטחון לדיון על התקריות. מצולם לא נקטה בשום יוזמה משפטית לבירור זכויות-הדיג השנויות-במחלוקת. הפעולה באה במפתיע, וידעת מדינאים זרים — ללא הצדקה.

פירה בים. חולשת העמדה הישראלית מתגלה ביתר חריפות בתגובתה על הצעות מנגנון א"ם.

הגנרל פון-הורן הציע להשיק בכינרת סירת-משמר של א"ם. שתבטיח את שלות הדייגים. ממשלת ישראל מתנגדת לכך, כי טענה כי הדבר יפגע בריבונותה על הכינרת. בעיני המדינאים הזרים, זוהי טענה תמוהה ביותר. כי בשום מקום בעולם אין משקיפי א"ם פוגעים בריבונות המדינות בהן הם פועלים. כך, למשל, אין נוכחים של 5000 חיילי הא"ם ברצועת-עזה פוגעת במאומה בריבונות המצרית בשטח זה, ו מצריים זכאית בכל רגע לדרוש את סילוקם. כמו במקרים דומים, הושדים המדינאים כי טענת ישראל אינה כנה, וכי חיסול התקריות הקטנות אינו המטרה המדינית העיקרית של ישראל כלל ועיקר. טענה זו היא שגרמה לחריפות עמדתם של נציגי ארצות-הברית ובנות-בריתה.

הזיזול באו"ם-ישמום. אפשר לה לוק על עמדת כל אחת מחברות מועצת-הבטחון, ולהתנגד בחריפות להחלטתה. אולם איחלת היא להעמיד פנים כאילו פעלו כולן מתוך קנוניה אנטי-ישראלית ודוניה. הצדק בפרשת הכינרת רחוק מלהיות חדי צדדי ומעל לכל ויכוח.

דבר אחד ברור: כמו במקרים רבים, כאשר התנהלה מדיניות-ישראל על-ידי עררי החצר של בן-גוריון, לקתה ההכנה המדינית והתעמולתית גם בפרשה זו בחוסר-כשרון מדהים. הזילזול באו"ם-ישמום עבר אליהם בירושה. משום-מה סבורים צעירים בלתי-מנוסים אלה, כמו רבם, כי אפשר לסמטם את דעת-הקהל הזרה כפי שאפשר לדעתם, לשכנע את דעת-הקהל הישראלית, על-ידי מטר של שיוורירדיו והודעות עתו נאות.

לרוע המזל, הם מצליחים בינתיים רק לשכנע את עצמם.

כלי סנטימנטים

הפרט החשוב ביותר בדיוני מועצת-הבטחון (ראה לע"ז) הוא הקו של נציג צרפת.

היו ימים, כאשר היה זה מובן מאליו כי בדיון כזה יטיל נציג צרפת ויטו על החלטה אנטי-ישראלית מובהקת. אך ימים אלה עברו זה מכבר. כבר בדיון על בעיית הפליטים הסתייג הנציג הצרפתי מן הקו הישראלי. השבוע נמנע מהצבעה — דבר שהפך את הגינוי להחלטה פה-אחד.

יומיים לפני כן הפסיקה מצריים במפתיע את המשפט נגד ארבעת הדיפלומטים הצרפתיים שנאשמו בריגול, החזירה אותם לפאריס. היתה זאת הפגנה דרמטית, בצל משמעות ברורה: נשיא רע"ם מבקש לשכנע את צרפת, למחרת השלום האלגירי, להתקרב למחנה הערבי, לנטוש את ישראל.

נוכח התפתחות זו, שורת בירושלים פסימיות גלויות. מדי פעם מתפרסמת בעתוני ישראל ידיעה כי «לא יחול שינוי בידי דות צרפת-ישראל». אך המציאות ברורה גם למנהלי המדיניות הישראלית: לישראל שוב אין מה להציע לצרפת, ואילו הצרפתים, יותר מכל מדינה אחרת ביבשת אירופה, מאמינים שיש לנהל מדיניות — כמו אהבה — «כלי סנטימנטים».

יחסים מרחביים היטלר ליד הנילוס

אחת האגדות הנפוצות ביותר בישראל היא, כי בקאהיר יושבת חבורה של נאצים (המשך בעמוד 6)

העם

ירח של ניסן

ים כינרת — מהו? דברים שונים — לאנשים שונים. לקצינים ישראליים וסורים: בעייה טאקטית על גבי מפה טיפוגראפית. לחברי מועצת-הבטחון: נושא לגאומים, המאפשר לצבור מעט הון פוליטי. לדייגים: פרנסה קשה. לזוג נאהבים: מסגרת מתאימה במיוחד לבלוי ערב-אהבה, לאורו הכסוף של ירח ניסן העולה.

אולם לישראלים רבים, היה השבוע ים כינרת אחד מן היעדים הרבים הבאים בחשבון לבלוי סוף-שבוע או פיקניק בחיק הסבע, כמו בכל שנה לקראת פסח, גברה המשיכה המסורתית של נוף המולדת. רבבות צעדו בו במאורגן, במסגרת הפולחן הדתי-מקטע של הצעדה. אלפים נעו בו במכוניות קטנות ובמשאיות כבדות, עלו לפיסגת המצדה, קפצו לבריכות הטבעיות של עין-גדי והסחנה, טיפסו בהרי הגליל. שמש אביבית זרחה בשמי הארץ, חיממה מחדש את האופטימיות הטבעית של האדם הישראלי. הוא ידע כי השמים הסוליטיים מתקררים, כי בעיות פנימיות וחיצוניות יטרדו את מנוחתו. אך מל הרי הנגב וגלי הכינרת, נדמה היה — איך שהוא — שאין הן חשובות כל-כך.

מריניות

אנאטומיה של גיוני

נשק התעמולה מסוכן לבעליו. כי תמיד קיימת הסכנה שהתועמלן ישכנע קודם כל את עצמו, תחת לשכנע את הזולת. כאשר קורה הדבר, מאבד התועמלן בהדרגה את הקשר עם המציאות הסובבת אותו. במקרים קיצוניים נדמה לו כי העולם כולו מתנכל לו.

סכנה מעין זו איימה, השבוע, על מנהלי התעמולה הרשמית של ישראל. הם היו כה משוכנעים מדברי עצמם, עד כי היו בטוחים כי כל מדיניות העולם קשר ודוני כדי לסלף את המציאות ולפגוע בישראל.

כי אחרת, איך אפשר היה להבין את החלטת מועצת-הבטחון, שגינתה את ישראל בחריפות, מבלי לומר מלה רעה על סוריה המרשעת (ראה הנידון)? מאחר שכל ילד בישראל יודע כי ישראל רק התגוננה, ושי סוריה היא שפתחה בהתקפה ללא כל הצדקה, לא היה הסבר לתופעה זו — פרט לצנינות התהומית של המעצמות, שמכרו את ישראל לערבים.

ריבונות של הים. לאמיתו של דבר, היו הדברים רחוקים מלהיות כה פשוטים. אמנם מושפעות חברות מועצת-הבטחון משיקולים מדיניים אנוכיים, אך הן לא היו נוהגות כפי שנהגו אילו היתה צידקת ישראל כה ברורה.

לפי התעמולה הישראלית הרשמית, כל עניין הכינרת הוא מאבק פשוט על הריבונות הישראלית. הסורים פגעו בריבונות זו, ועל ישראל היה להנחית מכה נגדית, כדי להוכיח שאינה מתרת על ריבונותה. טענה זו שיכנעה ישראלים רבים — אך רק מעטים מן המדינאים הזרים. כי סוריה מעולם לא טענה לריבונות על הכינרת. השבוי הסורי, שולכר בפעולת נוקיב, אף סיפר לשוביו כי נאסר על החיילים הסורים להתרחץ בכינרת, מפאת היותו שטח ישראלי.

דיוג במים מעורפלים. בעיני זרים, שונה מהות הסיכסוך לגמרי. הם רואים בו סיכסוך-דיג נישן, בו מסתמכים שני הצדדים על טענות משפטיות מסובכות בייתר (העולם הזה 1281). אשר רק משיפטנים מנוסים יוכלו לבררן אחרי בדיקה ארוכה. תנועת סירות-המשמר הישראליות בימי-כינרת, שהוא «איזור הגנה», מעוררת אף היא שאלות משפטיות מעורפלות.

על כן נוטה העולם להתייחס בסלחנות לתקריות מקומיות הקשורות בדגים ובאיזורים המפורזים. תקריות כאלה אינן מעוררות רעש — הן עניין שבשיגרה.

ליחס שונה לגמרי זכתה ההתקפה של צה"ל על מוצב נוקיב. בעת ביצוע משימתם עברו חיילי צה"ל בשטח סורי, והתקיפו מוצב הנמצא בעיקרו בשטח סוריה. עובדות אלה אינן נתונות בספק, מאחר שפורסמו במפה החקא בבטאון של צה"ל עצמו.

מפורת ההגנה. בעוד שבעיני התעמולה לה הישראלית, מוביל קו ישר מתקריות הדיג אל התקפת-נוקיב, הרי בעיני זרים אלה שני דברים שונים לגמרי, שמקומם

ההנך צפוי לקרחת? האם שערך נושר?

הצטרף לאלפים שנוכחו בעילותו של

אליקסיר

מוצר של הביאוקוסמטיקאי ד"ר א. רובין

להשיג בבתי-המרקחת והפרפורמיות